

РЕШЕНИЕ

№ 23864

гр. София, 10.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **1865** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на И. К. Г., представляван от адв. П., против Решение № 22 от 03.01.2025 г., постановено по АНД № 15162/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав.

По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, се иска отмяната му и присъждане на деловодните разноси за две инстанции.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. П., оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли съдебното решение да се остави в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Релевира възражение за прекомерност на заявените от касатора разноси.

Заключението на участвалия в производството прокурор е за основателност на касационното оспорване.

Касационната жалба е допустима и основателна.

Въззивният съд е бил сезиран с жалба от И. Г., подадена чрез адв. Г., против Електронен фиш серия К № 7507254, издаден от СДВР, с който на оспорвания е наложена глоба в размер на 100 лева на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата

(ЗДвП) за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Към жалбата, в която фигурира единствено адреса на кантората, не е представено пълномощно, удостоверяващо представителната власт на подписалия я адвокат.

С разпореждане от 09.12.2024 г. съдът е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 30.12.2024 г. от 10:30 ч. Призовката до оспорващия е върната в цялост с отбелязване, че адресът е посетен двукратно - на 16.12.2024 г. и на 20.12.2024 г., като никой не е намерен в кантората. Отражено е, че в проведен телефонен разговор с адв. Г. на 20.12.2024 г., същият е заявил, че е извън [населено място] и ще се върне след празниците.

При тези данни и с аргумент, че страната не е направила искане за отлагане на делото, съдът го е разгледал без участието ѝ във въззивното производство, приключило с процесното потвърждаващо електронния фиш решение.

Настоящият касационен състав намира, че съдебният акт е засегнат от съществен процесуален порок по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1, вр. с чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, обуславящ неговата отмяна.

Неправилността на преценката на районния съд за липса на процесуална пречка за даване ход на делото е функция от допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, обезпечаващи законосъобразното развитие на процеса и пълноценното упражняване на правото на защита.

Съдът не е изследвал въпроса за редовността и допустимостта на оспорването, относим към надлежното инициране на въззивното производство. Видно от съдържанието ѝ, жалбата е депозирана от адв. Г. в качеството му на защитник на нарушителя, без налично по делото пълномощно, удостоверяващо валидното процесуално представителство на страната. В същата е посочен адреса на кантората на адвоката, на който районният съд е разпоредил да се извърши уведомяването за насроченото открито съдебно заседание. Като не е открило адв. Г. на указания от него служебен адрес, съответното длъжностно лице – призовкар в СРС е предприело действия по свързване с адвоката по телефона, отразявайки в призовката единствено изявлението му, че се връща в [населено място] след празниците.

Неизвършването на дължимата преюдициална проверка на надлежността на въззивното сезиране е довела до неправомерност на процедурата по призоваване на жалбоподателя, регламентирана в чл. 178-чл. 182 вр. с чл. 328 НПК.

При липсата на представени доказателства за упълномощаване на подписалия жалбата защитник и с оглед неуспешното му уведомяване, съдът е следвало да призове жалбоподателя на неговия адрес, данни за който се съдържат в електронния фиш и в представената регистрация на собствения му лек автомобил (л.3), респ. – в евентуална справка в НБД „Население“. Вместо това неправилно е счел, че лицето е редовно уведомено чрез пълномощника му по телефона.

Призоваване по телефона е допустимо по изключение, само в хипотезата на „бързи случаи“ и подлежи на писмено удостоверяване по съответния ред от извършилото го длъжностно лице – чл. 178, ал. 11 НПК. Освен че в случая не са били налице предпоставките за прилагане на този извънреден способ, във върнатата в цялост призовка отсъства твърдение на призовкаря, че до знанието на адресата е достигнала информацията относно датата, часа и мястото на съдебното заседание, номера на делото и последиците от неявяване. Липсата на годно удостоверяване за призоваване по телефона отрича факта на извършването му.

В този контекст лишено от правна опора се явява мотивираното с неподаване на искане за отлагане на заседанието даване ход на делото. Отсъствието на редовно уведомяване на страната за насроченото разглеждане на делото изключва по хипотеза прилагането на последиците от незаявяване на отлагането му.

Опорочената процедура по призоваване поставя спорното правоотношение извън приложното поле на разпоредбата на чл. 61, ал. 4 ЗАНН.

Нередовното призоваване е лишило оспорващия от възможността да участва в производството, да ангажира доказателства и да докаже пред въззивния съд твърденията си. Нарушено е основно конституционно право на защита в съдебния процес - чл. 122 КРБ и принцип в наказателното производство - чл. 15 НПК.

Правнорелевантният факт на ограничаване на процесуалните права на жалбоподателя обуславя квалифицирането на допуснатото нарушение на съдопроизводствените правила като съществено съобразно нормативния критерий по чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК и мотивира извод за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, вр. с чл. 63в ЗАНН.

По изложените съображения обжалваното решение, с което спорът е решен по същество без жалбоподателят да може да защити интересите си, подлежи на отмяна, а делото следва да се върне на същия съд за ново разглеждане от друг състав.

Претендираните от касатора разноси следва бъдат възложени по реда на чл. 226, ал. 3 АПК, вр. чл. 63д, ал. 1 ЗАНН от въззивния съд при новото разглеждане на делото.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 2 и чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 22 от 03.01.2025 г., постановено по АНД № 15162/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав.

ВРЪЩА делото на същия съд за ново разглеждане от друг състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: